

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka, soudce Mgr. Ondřeje Bartoše a soudce Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobkyně: **Celní jednatelství Zelinka s.r.o.**, IČ 29376211
sídlem K letišti 1088/59, 161 00 Praha 6
zastoupená Mgr. Janem Slunečkem, advokátem
se sídlem Týn 640/2, 110 00 Praha 1 – Staré Město

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Palackého 2659, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2023, č. j. 41790-2/2023-590000-11

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2023, č. j. 12499-3/2023-590000-11, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 10. 5. 2023, č. j. 41790-3/2023-590000-11, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 51 299 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podle § 65 soudního řádu správního (s. ř. s.) v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl námitku žalobkyně uplatněnou u celního úřadu dne 22. 3. 2023, ve věci neuhrazení úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 251c odst. 2 daňového řádu.
2. Generální ředitelství cel vydalo dne 20. 2. 2023 rozhodnutí č. j. 10508/2023-900000-311, kterým bylo zrušeno 32 dodatečných platebních výměrů, vydaných Celním úřadem pro Kraj Vysočina pod č. j. 21090-70 až 99, 117, 118/2022-630000-51 a daňové řízení, kde žalobkyně vystupovala jako solidární dlužník z titulu nepřímého zástupce, bylo zastaveno. Žalovaný vrátil s ohledem na uvedené rozhodnutí dne 17. 3. 2023 na účet žalobkyně uhrazené doměřené clo a úroky z doměřených částek cla. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný nevyplatil žalobkyni úrok ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu, podala žalobkyně v souladu s § 251a odst. 4 daňového řádu námitku, o které žalovaný rozhodl, jak je výše uvedeno.
3. Rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, č. j. 52 Af 10/2023-48, krajský soud žalobu zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2025, č. j. 9 Afs 224/2023-88, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.
4. Krajský soud v dalším řízení – vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu – dospěl k závěru, že dodatečné platební výměry byly zrušeny z důvodu porušení unijního práva, což žalobkyni zakládá právo na úrok ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu. Proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

5. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Namítala, že jí žalovaný nepředepsal a ani nevyplatil úrok, o kterém je přesvědčena, že jí z částky odpovídající nezákonně vyměřenému a zaplacenému clu náleží. Žalobkyně nesouhlasila s právním názorem žalovaného, že jelikož právní předpisy Evropské unie neobsahují právní úpravu takového úroku, použijí se ustanovení právních předpisů členských států. V případě České republiky se jedná o § 66 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, který je speciální úpravou ve vztahu k úpravě daňového řádu o úroku z nesprávně vyměřené daně a vylučuje tak v projednávané věci jejich použití. I přes uvedené vyjádřila žalobkyně přesvědčení, že má na úrok právní nárok a že jedinou účinnou právní úpravu jejího nároku představují ustanovení daňového řádu o úroku z nesprávně stanovené daně (§ 254 daňového řádu). Žalobkyně dále poukazovala na judikaturu Soudního dvora EU (SDEU), zejména na rozsudek ze dne 28. 4. 2022 ve spojených věcech C 415/20, C 419/20 a C 427/20. Uvedla, že aplikace § 66 celního zákona je v rozporu s předpisy Evropské unie, když z uvedených rozhodnutí SDEU nárok na úrok z nezákonně vyměřeného a uhrazeného cla vyplývá. Žalobkyně dále vzpomněla rozsudek SDEU ze dne 10. 3. 2022 ve věci C 177/20, který žalovaný označil za nepřiléhavý, avšak dle žalobkyně z něj vyplývá nepoužitelnost národní právní úpravy pro rozpor s unijním právem. Závěrem žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s nastíněným postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci; takový postup je v rozporu s bodem 74 rozsudku SDEU ze dne 28. 4. 2022.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nesporoval, že pro správu cla se subsidiárně použije daňový řád, který upravuje institut úroků z nesprávně stanovené daně. V žalované věci je však nesporná k němu existující speciální úprava v § 66 celního zákona, jež použití takového institutu vylučuje. Žalovaný při rozhodování o námitce vycházel z § 66 celního zákona a skutečnosti, že právní předpisy Evropské unie upravující správu cla neobsahují právní úpravu úroku z nesprávně stanoveného cla. Nad rámec žalovaného rozhodnutí odkázal na čl. 116 odst. 6 nařízení evropského parlamentu a rady EU č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (UCC), který upravuje placení úroků, a to v případě, kdy celní orgány nevrátí clo ve lhůtě tří měsíců od vydání rozhodnutí o vrácení cla. Uvedenou povinnost žalovaný splnil, ani žalobkyně to nijak nerozporovala. Úroky podle UCC a § 254 daňového řádu nevznikají s ohledem na účinnost § 66 celního zákona vedle sebe a žalobkyní poukazovaná judikatura SDEU je v souvislosti s tím nepřipadná.

IV. Další vyjádření stran

7. **Žalobkyně** dne 21. 5. 2025 v reakci na kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu dne sdělila, že má za to, že ke zrušení dodatečných platebních výměrů došlo proto, že clo bylo vyměřeno v rozporu s unijním právem. Důvodem vydání dodatečných platebních výměrů byl odlišný názor celního úřadu ohledně celního zařazení sporného zboží. Tato oblast je přitom upravena výlučně unijním právem – a tedy bylo clo neoprávněně vyměřeno v rozporu s ním. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Generálního ředitelství cel o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 20. února 2023, z něhož důvody zrušení dodatečných platebních výměrů vyplývají.
8. **Žalobkyně** dne 6. 6. 2025 své vyjádření doplnila. Nejvyšší správní soud podle ní postavil najisto, že v případě, že byly dodatečné platební výměry změněny nebo zrušeny z důvodu nesprávného sazebního zařazení zboží, byly změněny nebo zrušeny z důvodu porušení unijního práva. K tomu žalobkyně odkázala na bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 219/2022-127. Dále poukázala na interní předpis Generálního ředitelství cel – Metodickou informaci č. 9/2024. V souladu s ní jsou celní orgány povinny hradit úrok i ze zaplacených úroků a penále. Žalobkyni tak náleží úrok nejen z neoprávněně vybraného cla, ale také z jeho příslušenství (§ 2 odst. 5 daňového řádu).
9. **Žalovaná** se dále ve věci nevyjádřila.

V. Jednání

10. Krajský soud věc projednal dne 18. 6. 2025 za účasti jednatele žalobkyně, zástupce žalobkyně a pověřeného pracovníka žalovaného. Strany přednesly podstatné body své dřívější argumentace.
11. Krajský soud provedl důkaz sdělením podstatného obsahu rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 20. 2. 2023, založeného na č. l. 25 soudního spisu.
12. Závěrem strany setrvaly na dříve vznesených návrzích.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. byl při posouzení věci vázán právním názorem, vyjádřeným ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu.
14. Žaloba je důvodná.
15. Krajský soud na začátku považuje za nutné zrekapitulovat úpravu vrácení cla v komunitárním a českém právu. UCC v preambuli deklaruje, že Evropská unie je založena na celní unii, proto je oblast cel jednou z nejvíce harmonizovaných. Úprava úroku z vráceného cla je obsažena v čl. 116 odst. 6 UCC a zní: *Pokud celní orgány clo vrátí, nejsou povinny platit úrok. Úrok však musí být zaplacen, jestliže rozhodnutí o vrácení cla nebylo provedeno do tří měsíců ode dne přijetí tohoto rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy nedodržení lhůty bylo mimo kontrolu celních orgánů.*
16. Podle § 3 odst. 1 celního zákona platí, že *při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak.* Podle § 66 celního zákona *při správě cla se neuplatní ustanovení daňového řádu o úroku z nesprávně stanoveného cla.*
17. Daní se rozumí i clo (§ 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu). Podle § 251c odst. 1 písm. b) daňového řádu *úrokem hrazeným správcem daně je úrok z nesprávně stanovené daně.* Podle odst. 2 cit. ust. *vznikne-li úrok hrazený správcem daně, je správce daně povinen jej uhradit daňovému subjektu.* Ustanovení § 254 daňového řádu pak upravuje podrobnosti úroku z nesprávně stanovené daně – základ pro výpočet úroku, okamžik vzniku úroku a další.
18. Krajský soud při prvním posouzení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 219/2022-68. Tento rozsudek však byl dne 20. 2. 2025 zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2293/23. Z jeho závěrů vyšel Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku v projednávané věci a zabýval se jím tedy i krajský soud. Ústavní soud zase vyšel ze závěrů rozsudku SDEU ze dne 28. 4. 2022 ve spojených věcech C-415/20, C-419/20 a C-427/20, *Gräfendorfer Geflügel und Tiefkühlfeinkost (Gräfendorfer)*.
19. SDEU v rozsudku ve věci *Gräfendorfer* (srov. body 51, 52, 53, 64 a 66 rozsudku) judikoval, že každý adresát veřejné správy, kterému vnitrostátní orgán uložil povinnost zaplatit daň, clo nebo jiný poplatek v rozporu s právem EU, má na základě unijního práva nárok získat od dotyčného členského státu příslušnou peněžní částku zpět. Adresát veřejné správy má nejen nárok získat nazpět od členského státu neoprávněně vybranou peněžní částku, nýbrž i úroky, které mají kompenzovat nedostupnost této částky, což je výrazem obecné zásady vrácení protiprávně vybrané daně. Uvedených nároků se lze dovolávat také v případech, kdy se ukáže, že vnitrostátní orgán uložil adresátovi veřejné správy povinnost zaplatit daň na základě nesprávného použití unijního práva, unijního aktu nebo vnitrostátní právní úpravy zajišťující provedení nebo transpozici takového aktu. Existenci porušení unijního práva, které zakládá nárok na vrácení vybraných částek i úroky z těchto částek a v souvislosti s tím ukládá povinnost dotyčnému členskému státu vrátit částku a vyplatit úroky, může konstatovat také vnitrostátní soud.

20. Ústavní soud v citovaném nálezu – s odkazem na cit. rozsudek SDEU – následně formuloval jednoznačné pravidlo: jednotlivec, kterému stát v rozporu s právem EU vyměřil clo, jež tento jednotlivec následně zaplatil, má podle unijního práva nárok na úroky z neoprávněně vybrané částky. Není rozhodné, že úprava UCC takový nárok nezakládá.
21. Nejvyšší správní soud v projednávané věci, dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, když se bez dalšího ztotožnil s rozsudkem kasačního soudu č. j. 4 Afs 219/2022-68 a potvrdil tím závěr žalovaného, že žalobkyni nevznikl nárok na úrok z nesprávně stanoveného cla podle § 254 daňového řádu s odůvodněním, že § 66 celního zákona aplikaci tohoto ustanovení daňového řádu vylučuje.
22. NSS zavázal krajský soud, aby řádně posoudil, z jakého důvodu došlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů, kterými bylo stěžovatelce nesprávně vyměřeno clo. Bylo-li důvodem pro jejich zrušení vyměření cla v rozporu s unijním právem, lze v souladu s judikaturou SDEU dospět k závěru, že stěžovatelce nárok na úrok z takto neoprávněně stanoveného cla vznikl.
23. NSS dále konstatoval, že judikatura SDEU dovodila příslušnost členských států ke stanovení pravidel pro výplatu úroků ze cla vybraného v rozporu s unijním právem. Zároveň však musí tato pravidla respektovat zásadu efektivity a rovnocennosti – nesmí nadměrným způsobem ztěžovat nebo bránit uplatnění nároku na výplatu úroku (srov. bod 74. rozsudku ve věci *Gräfendorfer*). Postup předestřený krajským soudem, který stěžovatelku s uplatněním nároku odkázal do řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., nesplňuje požadavky SDEU. Účelem řízení podle tohoto zákona není v první řadě hrazení úroků z neoprávněně zadržovaného cla, nýbrž náhrada škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Prokázání existence škody a příčinné souvislosti může být v nynější situaci pro stěžovatelku značně obtížné. Možnost domoci se náhrady škody dle citovaného zákona je pouze teoretická a značně nejistá, přitom z judikatury SDEU vyplývá opačný požadavek, a sice přímočarý postup k úspěšnému uplatnění nároku, který nebude stěžovatelku nadměrným způsobem zatěžovat. Rovněž je nesystémové, aby o nároku rozhodovaly orgány v civilním řízení, neboť při posuzování tohoto nároku je nezbytné hodnotit, zda byl původní platební výměr stanovící clo zrušen z důvodu rozporu s unijním právem. K tomu jsou třeba znalosti problematiky cel, a proto by o této otázce měly rozhodovat celní orgány.
24. Konečně NSS vyslovil, že ačkoliv § 66 celního zákona vylučuje aplikaci § 254 daňového řádu, z judikatury SDEU plyne, že je použití § 66 celního zákona v případech cla vyměřeného v rozporu s unijním právem vyloučeno.
25. Krajský soud provedl důkaz rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 20. 2. 2023, č. j. 10508/2023-900000-311, z nějž zjistil následující skutečnosti.
26. Celní úřad kraje Vysočina dospěl v rámci kontroly po propuštění zboží k závěru, že sazební zařazení zboží označeného na fakturách a dalších dokladech jako „balance car“ je věcně nesprávné a neodpovídá charakteru dovezeného zboží. Správně mělo být toto zboží podle názoru celního úřadu sazebně zařazeno do podpoložky KN 8712 00 30 s TARIC kódem 90 jako „Jízdní kola a jiná kola (včetně dodávkových tříkolek), bez motoru: – Jízdní kola s kulíčkovými ložisky: – – Ostatní“ s dovozním clem se sazbou ve výši 14 % a antidumpingovým clem se sazbou ve výši 48,5 %.

27. Generální ředitelství cel se s tímto právním názorem celního úřadu neztotožnilo a závěry, na kterých celní úřad postavil své kontrolní zjištění a dodatečné vyměření cla a antidumpingového cla označil za nesprávné. Podle názoru Generálního ředitelství cel totiž celní úřad nesprávně vyložil rozsudek SDEU ve věci C-571/12 a nesprávně posoudil totožnost dovezeného zboží se zbožím položky č. 15 celního prohlášení ev. č. 20CZ5900001I69YZZ8 zjištěným při celní kontrole provedené Celním úřadem pro Pardubický kraj. Aby bylo možné výsledky celní kontroly zboží uvedené položky vztáhnout na zboží, které bylo v projednávaném případě předmětem kontroly po propuštění zboží, muselo by být prokázáno, že se jedná o zboží totožné, přičemž tuto skutečnost by musel prokázat celní úřad. Totožnost zboží SDEU výslovně dovodil u případů, kdy se jedná o zboží od stejného výrobce, totožného označení, vzhledu a složení. V projednávaném případě žádné z těchto podmínek splněna nebyla.
28. Krajský soud tak dovodil, že důvodem pro zrušení dodatečných platebních výměrů Celního úřadu kraje Vysočina bylo nesprávné sazební zařazení kontrolovaného zboží. Protože sazební zařazení je upraveno výlučně unijním právem, lze uzavřít, že nesprávným sazebním zařazením zboží bylo porušeno unijní právo. Žalobkyně má proto nárok na úrok z neoprávněně stanoveného cla.
29. Žalovaný věc posoudil tak, že žalobkyně nemá na úrok z neoprávněně stanoveného cla nárok, neboť unijní úprava cel neobsahuje žádnou úpravu takového úroku, proto se použije § 66 celního zákona, který vylučuje aplikaci 254 daňového řádu. S ohledem na shora uvedené závěry je toto právní posouzení nesprávné a rozhodnutí žalovaného je tedy nezákonné.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Proto napadené rozhodnutí zrušil podle pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem, vyjádřeným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Žalobce byl ve věci zcela úspěšný, náleží mu tak právo na náhradu nákladů řízení v dále uvedeném rozsahu (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
- Žalobce zaplatil soudní poplatek za podání žaloby ve výši **3 000 Kč** a soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši **5 000 Kč**.
 - Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů právního zastoupení.
 - Sazba za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5. advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025 (srov. čl. II vyhl. č. 258/2024 Sb.), částku 3 100 Kč.
 - Krajský soud přiznal náhradu za odměnu advokáta podle advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025 za 4 úkony právní služby **v plné sazbě** (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby, sepis a podání kasační stížnosti, sepis návrhu na doplnění dokazování dne 7. 12. 2023 s návrhem na položení předběžné otázky), částkou **12 400 Kč**.
 - Krajský soud přiznal náhradu za odměnu advokáta podle advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025 za 2 úkony právní služby **v poloviční sazbě** (návrh na doplnění dokazování dne 22. 8. 2024 – pouze jednoduchý přípis s odkazem na judikát SDEU, návrh na doplnění dokazování dne 31. 10. 2024 – pouze jednoduchý přípis s odkazem na vyjádření MFČR), kdy se jedná o úkony povahou a účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

nejbližší jednoduché výzvě k plnění (§ 11 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 11 odst. 3 adv. tarifu), částkou **3 100 Kč**.

- f. Krajský soud nepřiznal náhradu za odměnu advokáta za tyto úkony: návrh na doplnění dokazování 5. 12. 2023 (tento návrh není součástí spisu NSS, nebyl tedy vůbec učiněn), návrh na doplnění dokazování 2. 4. 2024 (doložení/odkaz na rozsudek SDEU z 8. 6. 2023, nic nebránilo advokátu doložit jej v rámci dřívějších podání), návrh na doplnění dokazování 6. 9. 2024 (poukazuje na dokument z 4. 7. 2019, mohlo být součástí dřívějších podání). Tyto úkony nebyly důvodně vynaloženými náklady ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. a jejich náhradu proto krajský soud žalobkyni nepřiznal.
- g. Sazba za jeden úkon právní služby po novele advokátního tarifu účinné od 1. 1. 2025 činí **4 620 Kč**.
- h. Krajský soud přiznal náhradu za odměnu advokáta podle advokátního tarifu ve znění účinném po 1. 1. 2025 za 2 úkony právní služby **v plné sazbě** (sepis vyjádření žalobkyně jako stěžovatelky v řízení před NSS v návaznosti na zrušující nález ÚS ze dne 31. 3. 2025, účast u jednání krajského soudu dne 18. 6. 2025), částkou **9 240 Kč**.
- i. Krajský soud přiznal náhradu za odměnu advokáta podle advokátního tarifu ve znění účinném po 1. 1. 2025 za 2 úkony právní služby **v poloviční sazbě** (návrh na doplnění dokazování dne 11. 4. 2025 – pouze jednoduchý přípis s citací z dupliky MFČR, sepis vyjádření žalobce k výzvě soudu dne 21. 5. 2025 – pouze jednoduché sdělení, které mohla žalobkyně učinit při jednání), kdy se jedná o úkony povahou a účelem nejbližší jednoduché výzvě k plnění (§ 11 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 11 odst. 3 adv. tarifu), částkou **4 620 Kč**.
- j. Krajský soud nepřiznal náhradu za odměnu advokáta za tyto úkony: sepis doplnění vyjádření žalobkyně ze dne 6. 6. 2025 (odkaz a citace rozsudku NSS, odkaz na metodiku žalovaného – obojí mohlo být součástí dřívějších podání ve věci a/nebo učiněno při jednání). Tyto úkony nebyly důvodně vynaloženými náklady ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. a jejich náhradu proto krajský soud žalobkyni nepřiznal.
- k. Advokátu náleží paušální náhrada hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025), celkem **1 800 Kč**.
- l. Advokátu náleží paušální náhrada hotových výdajů za 4 úkony po 450 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném po novele účinné k 1. 1. 2025), celkem **1 800 Kč**.
- m. Advokátu náleží náhrada cestovních nákladů za 248 km vozidlem Škoda Kamiq při kombinované spotřebě 0,055 l/km benzínu Natural 95 podle § 157 odst. 3 zákoníku práce ve spojení s vyhláškou č. 475/2024 Sb. v celkové výši **1 924,66 Kč**.
- n. Advokátu náleží náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu ve znění účinném po novele účinné k 1. 1. 2025 ve výši **900 Kč**.
- o. Advokát je plátcem DPH, náleží mu proto náhrada za tuto daň ve výši **7 514,64 Kč**.

Celkem žalobce vynaložil náklady řízení ve výši 51 299,30 Kč, po zaokrouhlení na celé koruny dolů **51 299 Kč**.

32. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice 18. června 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.